

Dosarul nr. 3ra-1106/22
2-21166793-01-3ra-21102022

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (jud. Gh. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Compania de Asigurări
„Garanție” Societate pe Acțiuni

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată a
Companiei de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni împotriva Comisiei
Naționale a Pieței Financiare cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva hotărârii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea

constată:

La 8 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, CA „Garanție” SA
a depus cerere de chemare în judecată împotriva Comisiei Naționale a Pieței
Financiare cu privire la contestarea actelor administrative.

Prin încheierea din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost
dispusă separarea într-un proces aparte a pretenției CA „Garanție” SA către
Comisia Națională a Pieței Financiare cu privire la anularea hotărârii CNPF
nr. 48/5 din 20 august 2021 „Privind contul de garantare pentru RCA”, prin care
reclamantei CA „Garanție” SA i s-a aplicat sancțiune sub formă de avertisment.

A fost transmisă spre examinare instanței competente material și teritorial
– Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, cauza de contencios administrativ la
acțiunea înaintată de CA „Garanție” SA către Comisia Națională a Pieței
Financiare, în partea pretenției de anulare a hotărârii CNPF nr. 48/5 din 20 august
2021 „Privind contul de garantare pentru RCA”, prin care reclamantei
CA „Garanție” SA i s-a aplicat sancțiune sub formă de avertisment.

În susținerea acțiunii în control normativ, a indicat că prin Hotărârea CNPF
nr. 48/5 din 20 august 2021 „Privind Contul de garantare pentru RCA”,
autoritatea de supraveghere pârâtă a aplicat CA „Garanție” SA sancțiunea
administrativă sub formă de avertisment pentru nerespectarea prescripțiilor

CNPF și a prevederilor cadrului legal, invocând faptul încălcării prevederilor pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018.

În speță, a invocat ilegalitatea actului administrativ normativ, și anume a Hotărârii CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, în partea prevederilor pct. 5 din Anexa nr. 2.

A menționat că hotărârea CNPF și Anexa nr. 2 a acesteia, aplicată defavorabil de către Autoritatea de supraveghere în cazul dat, sunt acte administrative cu caracter normativ, în sensul prevederilor art. 12 Cod administrativ.

Pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, a fost redactat în modul următor: „Utilizarea mijloacelor din Contul de garantare pentru RCA se va efectua cu coordonarea prealabilă a autorității de supraveghere cu cel puțin 15 zile lucrătoare până la aprobarea deciziei în acest sens”.

Redacția normei în cauză nu este clară și lasă loc pentru interpretări diferite și contradictorii, ceea ce de fapt și a adus la apariția litigiului în cauză.

În special, norma dată nu reglementează clar ce decizie urmează a fi aprobată și de către cine (care este subiectul): decizia asigurătorului de a utiliza banii, decizia asigurătorului de a achita despăgubirea de asigurare păgubitului concret (art. 28 alin. (1) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006), decizia Autorității de supraveghere de aprobare a utilizării mijloacelor pentru caz concret (pe dosar de daună RCAI) sau decizia autorității de supraveghere de aprobare doar a sumei ce urmează a fi utilizată.

A specificat că nicio prevedere legală nu reglementează dreptul Comisiei Naționale a Pieței Financiare de a limita/restrânge/decade asigurătorul în dreptul său de a dispune de mijloacele bănești din conturile sale bancare, inclusiv Contul de garantare pentru RCA.

Obligația asigurătorului constă doar în utilizarea banilor din acest cont conform destinației (achitarea pe dosare de daună RCAI), ceea ce CA „Garanție” SA și a făcut în cazul dedus judecății (se referă la pretenția care a fost separată).

În această ordine de idei, a relevat că modul în care a fost formulat pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF, nu corespunde cerinței de redactare cu suficientă claritate a actului normativ în cauză, ceea ce contravine principiului certitudinii juridice și lasă loc pentru interpretarea sau aplicarea discreționară din partea Autorității de supraveghere a regulilor de utilizare a mijloacelor bănești din Contul de garantare pentru RCA.

Totodată, acest fapt încalcă dreptul de proprietate al CA „Garanție” SA și dreptul de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle apărute de art. 23 alin. (2) din Constituție.

Pe de altă parte, pârâta nu a realizat vreun drept discreționar, care oferă autorității publice prerogativa de a opta între mai multe soluții stabilite de lege pentru realizarea scopului legii când aplică o dispoziție legală.

Astfel, dreptul discreționar oferă posibilitatea autorității publice de a alege una din măsurile oficiale prevăzute de norma de drept.

În același sens, art. 137 alin. (1) Cod administrativ prevede că, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze

cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Atribuția de limitare a dreptului de utilizare a mijloacelor bănești din Contul de garantare pentru RCA, aplicată de către pârâta prin actul administrativ contestat, nu este prevăzută de lege, iar, prin urmare, aceasta nu este potrivită și necesară pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege, or, scopul urmărit rezidă în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege.

Finalmente, a reiterat că pârâta, în condițiile cauzei, nu dispune de un drept discreționar, în special reieșind din faptul că atribuția de limitare a dreptului de utilizare a mijloacelor bănești din Contul de garantare pentru RCA, nu este prevăzută de lege.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. 17, 189 alin. (1), 191 alin. (2), 141 alin. (1), 21 alin. (2), (3) Cod administrativ, art. 28 alin. (1) din Legea nr. 317 din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională.

A solicitat admiterea acțiunii, anularea ca fiind ilegală și imprevizibilă norma din pct. 5 al Anexei nr. 2 la Hotărârea Comisiei Naționale a Pieței Financiare nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, redactată în felul următor: „Utilizarea mijloacelor din Contul de garantare pentru RCA se va efectua cu coordonarea prealabilă a autorității de supraveghere cu cel puțin 15 zile lucrătoare până la aprobarea deciziei în acest sens.”

La 16 mai 2022, CA „Garanție” SA a depus cerere privind completarea temeiurilor de fapt și de drept ale acțiunii civile.

În motivarea acesteia a relatat că emiterea Hotărârii CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018 se justifică prin art. 11 din Legea nr. 414/2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule și art. 30 din Legea nr. 407/2006 cu privire la asigurări.

Cu toate acestea, normele de drept citate nu reglementează în niciun fel noțiunea de „Contul de garantare RCA”, nu conține nici obligația de a-l forma, dar nici condițiile/procedura de utilizare a mijloacelor bănești din acesta.

A precizat că nici pct. 2 al Anexei nr. 1 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, care reglementează noțiuni de bază, utilizate în chestiunile supuse reglementării, nu definește în niciun fel noțiunea/conceptul de „Contul de garantare RCA”, ceea ce contravine art. 45 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 100/2017 din 22 decembrie 2017, care prevede că dispozițiile generale ale actului normativ sunt prevederile care explică termeni (noțiuni) și definesc concepte.

În acest sens, a reperat prevederile art. 54 alin. (1) și (5) din Legea nr. 100/2017 din 22 decembrie 2017, care stabilesc reguli privind limbajul actului normativ.

Respectiv, modul în care a fost redactat pct. 5 al Anexei nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, nu are niciun suport normativ legislativ, noțiunea/conceptul de „Contul de garantare RCA” nefiind reglementat/definit în legislația națională, iar limbajul folosit la elaborarea și redactarea lui nu este unul simplu, clar și concis, ceea ce face această normă imprevizibilă.

Or, n-au existat până acum și nu există nici în prezent impedimente legislative pentru reglementarea detaliată a noțiunii/conceptului de „Contul de

garantare RCA”, ceea ce și a propus reclamantul pârâtei prin scrisoarea nr. 210 din 31 martie 2022, care a fost lăsată fără răspuns.

A susținut că pârâta a creat o confuzie normativă, întrucât a specificat în pct. 6 al Anexei nr.2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, următoarele: „Asigurătorul (reasiguratorul) care desfășoară activitatea de asigurare RCA este obligat să dețină un cont bancar separat (curent sau de depozit), în instituțiile financiare licențiate de Banca Națională a Moldovei, care va fi alimentat din sursele contului de garantare pentru RCA, destinat în exclusivitate achitării despăgubirilor de asigurare RCA”.

Deci, s-a creat o confuzie normativă, pentru că anume acele mijloace bănești, înregistrate în acel cont bancar curent sau de depozit, al Asigurătorului, constituie însuși Contul de garantare pentru RCA, care, în realitate, se alimentează din altă sură – primele de asigurare încasate pe marginea contractelor de asigurare RCA.

Prin hotărârea din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea.

Întru argumentarea soluției adoptate, instanța de judecată a reținut că art. 3 din Legea nr. 192/1998 și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 414/2006 îi oferă Comisiei Naționale a Pieței Financiare împuterniciri în elaborarea actelor normative în vederea asigurării stabilității, transparenței, siguranței și eficienței sectorului financiar nebanca, prevenirea riscurilor sistemice și manipulării pe piața financiară nebanca, protejarea drepturilor participanților la piața financiară nebanca.

Corespunzător, argumentul reclamantului precum că pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13/2018, nu este clar, simplu și concis, ceea ce face această normă imprevizibilă, este unul lipsit de justificare juridică.

Or, conform Dicționarului explicativ al Limbii române, verbul utilizat în redacția pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13/2018 – „a coordona” semnifică „A pune de acord părțile unui tot, a îndruma în sens unitar o serie de activități desfășurate în vederea aceluiași scop”.

Astfel, noțiunea dată utilizează conceptul de „acord” care reprezintă „înțelegere, învoială, convenție, etc. între două sau mai multe părți în vederea încheierii, modificării sau desființării unui act juridic; aprobare, acceptare”, ceea ce implică nu doar informarea anterioară a celeilalte părți, dar și acțiunea corespunzătoare și consecventă acesteia sub forma de aprobare și/sau acceptare.

Prin urmare, prima instanță nu a putut reține argumentul reclamantului despre neclaritatea normei contestate în speță, or, coordonarea prealabilă, conform noțiunilor preluate din Dicționarul explicativ al Limbii române, urmează a fi interpretată în calitate de un raport dintre solicitarea CA „Garanție” SA cu privirea la utilizarea mijloacelor bănești din Contul de garantare RCA și acordul manifestat de CNPF, materializat sub forma unei decizii a Consiliului de administrație (Hotărârea CNPF nr. 21/3/2021).

Mai mult, a stabilit instanța de judecată că aspectul declarativ al argumentelor reclamantului este confirmat și prin înscrisurile anexate la referința prezentată de pârât.

A remarcat instanța că la data de 1 aprilie 2021, CA „Garanție” SA s-a adresat către CNPF cu o scrisoare nr. 5/06 236, prin care a solicitat „permisiunea de a extrage de pe Contul de garantare 100 000 de lei, care constituie o supraplată formată în urma transferurilor efectuate”, iar cu titlu de răspuns, la data de 13 aprilie 2021, CNPF a emis Hotărârea nr. 21/3 „privind Contul de garantare pentru RCA”, prin care a consimțit extragerea mijloacelor bănești din Contul de garantare pentru RCA în mărime de 100 000 lei, pentru achitarea despăgubirilor de asigurare RCA aferente dosarelor de daune, cu informarea CNPF în termen de 15 zile lucrătoare.

Așadar, a conchis prima instanță că aceste circumstanțe denotă că pentru reclamantul CA „Garanție” SA a fost clar mecanismul de coordonare prealabilă instituit prin pct. 5 din Anexa la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, iar înaintarea acțiunii în control normativ peste aproape 3 ani de la data adoptării actului administrativ normativ contestat și invocarea caracterului neclar al acestuia, cu toate că anterior mecanismul a fost aplicat în practică de mai multe ori de reclamant, indică asupra caracterului declarativ al acțiunii.

Mai cu seamă că, în urma controlului judecătoresc efectuat, nu s-a adevărat pretinsa ilegalitate a pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018.

La 1 iulie 2022, CA „Garanție” SA a depus recurs nemotivat împotriva hotărârii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, iar la 17 noiembrie 2022, a fost prezentată motivarea recursului, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii recurate, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că hotărârea recurată nu este legală și întemeiată, fiind bazată pe aprecierea eronată a faptelor și neaplicarea greșită a jurisprudenței CtEDO, a art. 500 alin. (1), (3), 1748 alin. (1), (2) Cod civil, art. 16 din Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative, art. 1 alin. (3), 21 alin. (3), 23 alin. (1) Cod administrativ, fapt ce constituie temei pentru casarea acesteia.

A precizat că în textul hotărârii primei instanțe, Curtea de Apel Chișinău a făcut trimitere la art. 12 Cod administrativ, care prevede că un act administrativ normativ este actul juridic subordonat legii adoptat, aprobat sau emis de o autoritate publică în baza prevederilor constituționale sau legale, care nu se supune controlului constituționalității și stabilește reguli de aplicare obligatorii pentru un număr nedeterminat de situații identice.

Însă, prevederile art. 12 Cod administrativ urmau a fi interpretate și aplicate în speța dată doar în coroborare cu art. 1 alin. (3) Cod administrativ, care stipulează expres că actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

A evidențiat că legislația în vigoare, inclusiv Legea nr. 192/1998, Legea nr. 414/2016 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule și Legea nr. 407/2006 cu privire la asigurări, nu reglementează așa noțiune, concepție și/sau instituție precum „Cont de garantare

pentru RCA” și nici nu acordă CNPF dreptul de a dispune/aproba/limita anumite achitări din conturile bancare ale asiguratătorilor.

Or, CNPF are în acest sens doar dreptul de control și nu de autorizare, precum a apreciat eronat prima instanță.

În partea motivată a hotărârii recurate se mai atestă că, Curtea de Apel Chișinău, examinând acțiunea în fond, a preluat argumentele expuse în referință de către CNPF, care justifică emiterea pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, cu condițiile de finanțare impuse de Banca Mondială și cu dreptul de elaborare a actelor normative în domeniul financiar nebanca, prevăzute la art. 3 din Legea nr. 192/1998 și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 414/2006.

A obiectat că argumentele și temeiurile de drept menționate în hotărârea instanței de judecată sunt irelevante pentru efectuarea controlului normativ ce prezintă obiectul acțiunii, întrucât nu se referă în niciun fel la „Contul de garantare pentru RCA”.

Și asta deoarece, art. 3 din Legea nr. 192/1998 prevede că, Comisia Națională are drept obiective de bază asigurarea stabilității, transparenței, siguranței și eficienței sectorului financiar nebanca, prevenirea riscurilor sistemice și manipulării pe piața financiară nebanca, protejarea drepturilor participanților la piața financiară nebanca.

Analizând normele de drept invocate de către Curtea de Apel Chișinău la soluționarea acțiunii în fond, și anume art. 3 din Legea nr. 192/1998 și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 414/2006, se atestă cu certitudine că ele nu au nicio tangență cu „Contul de garantare pentru RCA”.

Deci, prima instanță nu a invocat și nu a analizat nicio normă legală, în baza căreia sau pentru a cărei executare CNPF a emis norma prevăzută la pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018.

În același timp, a evidențiat că norma de la pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018 a fost abrogată odată cu emiterea de către CNPF a Hotărârii nr. 27/3 din 21 iunie 2022, publicată în MO nr. 194-200 din 1 iulie 2022, în vigoare din 1 iulie 2022, prin care a fost modificată Anexa nr. 2, fiind introdus pct. 6 în următoarea redacție: „Utilizarea mijloacelor din soldul contului bancar ce reprezintă Contul de garantare pentru RCA, destinat în exclusivitate achitării despăgubirilor de asigurare RCA, se va efectua cu aprobarea prealabilă a autorității de supraveghere.

Astfel, a opinat că CNPF, în mod tacit și concludent, a recunoscut temeinicia acțiunii CA „Garanție” SA, adică faptul că norma prevăzută la pct. 5 din Anexa nr. 2 la Hotărârea CNPF nr. 57/13 din 28 decembrie 2018, în redacția valabilă până la 21 iunie 2022 a fost una imprevizibilă și necoerentă, întrucât benevol a abrogat-o, atribuindu-și din nou ilegal un drept de aprobare a exercitării dreptului de dispoziție asupra mijloacelor bănești în cauză ale asiguratătorului, dreptul care nu are suportul normativ expres în legislația specială în domeniul asigurării/pieței financiare nebanca.

La 18 noiembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Comisiei Naționale a Pieței Financiare copia cererii de recurs depuse de

CA „Garanție” SA, fiindu-i explicat dreptul de a depune referință la recursul declarat, care a fost recepționată la 28 noiembrie 2022, potrivit avizului de recepție (f. d. 155).

La 21 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Comisia Națională a Pieței Financiare a depus referință la recursul înaintat de CA „Garanție” SA, solicitând declararea inadmisibilității acestuia (f. d. 158-159 verso).

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Potrivit art. 245 alin. (1) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În speță, se constată că dispozitivul hotărârii Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat în ședință publică la 9 iunie 2022 (f. d. 131).

Este cert și faptul că la 1 iulie 2022, CA „Garanție” SA a depus recurs nemotivat împotriva hotărârii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 144-144 verso).

Hotărârea motivată din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată la adresa electronică a recurentei CA „Garanție” SA, la 18 octombrie 2022, potrivit extrasului de pe poșta electronică (f. d. 143).

Se mai constată că la 17 noiembrie 2022, CA „Garanție” SA a prezentat motivarea recursului împotriva hotărârii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 145-147).

Astfel, recursul depus de CA „Garanție” SA împotriva hotărârii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de CA „Garanție” SA, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și

procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de CA „Garanție” SA.

În conformitate cu art. 230 și 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu